

În urmă cu ceva vreme (ianuarie 2014), avionul prăbușit în Apuseni a fost găsit cu mare dificultate... de către țăranii din zonă, deși la locul respectiv erau cei căzuți care comunicau telefonic cu servicii specializate, dând și coordonatele punctului unde se aflau. După un asemenea dezastru care prezenta totală lipsă de capacitate a autorităților... cred că nu este deloc de mirare că nu au reușit să localizeze un planor prăbușit pe undeva prin peisajul nostru... o epavă spartă unde nu există o persoană care să comunice. În era comunicațiilor satelitare (august 2015), surprinde oarecum că aceste aparate de zbor nu sunt dotate cu un sistem de tracking al traseului, care în caz de urgență/ accident aviatic să dea locul prăbușirii... de unde se pot recupera bucățile rămase. Zborul la liber este frumos, interesant, captivant ai putea zice. Și riscant. Dar fără riscuri nu există nici un fel de viață. Asta este valabil atât cu avioanele de mici dimensiuni dar dotate cu motor, cât și cu planoarele care plutesc în liniștea cerului. Un astfel de planor, utilizând curenții de aer, poate zbura pe aripile vântului... străbătând cu ușurință spațiul, ne-ținând cont de drumuri, județe, orașe, direcții, limite etc ci planând pe unde pilotul crede că merită să zboare. Dar, o mare aberație și un risc inimaginabil este faptul că nu are motor și este constrâns să se bazeze doar pe caracteristicile de moment ale acestor curenți: dacă intră într-o zonă cu niște curenți descendenți destul de puternici, este gata de el. Dacă ai zburat cu avioane mici, ai avut sigur ocazia să vezi cam ce efort presupune să ieși din zone cu turbulențe, cam cum este smucit avionul în fel și chip, cam ce înseamnă să existe curenți descendenți care te coboară deși motorul este turat la maxim.. Acum, îți poți imagina aceeași situație, doar că nu ai motor.

Dacă ajunge să aterizeze pe un spațiu deschis și orizontal, situația este oarecum rezonabilă. Dar dacă este pădure, jnepeniș, tufăriș... este catastrofal. Sau dacă este stâncărie... dar măcar pe acolo este mai ușor de remarcat locul unde a picat. Ape atât de mari nu prea sunt pe la noi încât să cadă fix în ele, dar niciodată nu se poate exclude nici varianta asta. Dacă un astfel de aparat de zbor de mici dimensiuni cade în pădure sau în tufăriș... aproape că nu lasă nici un fel de urmă care să fie detectabilă decât de la câțiva metri. Dacă nu are carburant și nu apare un incendiu care să dea un indiciu... liniștea se așterne peste peisaj. Câteva crengi rupte... dar nici măcar asta nu e sigur la cât de flexibili sunt arborii... și coronamentul se închide la loc, verde și frumos, ca și cum nimic nu ar fi intrat pe acolo. Dacă ai zburat cu avioane mici, razant la nivelul solului, îți dai seama cam care este dimensiunea peisajului, cât de multe păduri, râpe de toate felurile, versanți cu tufărișuri de dimensiuni extraordinare... pe unde nu există nici un fel de șanse de a ajunge reperat... decât din hazard, adică ceva infinitesimal... poate peste 6-10 ani. Adevărul este că până și dacă ai cunoaște cu siguranță că un avion de acest gen a zburat doar în careva anume județ din zona Carpaților... până și așa este extrem de greu... spre imposibil de a găsi locul de prăbușire în măsura în care acesta este în ceva pădure deasă, pe ceva

versant sălbatic sau în ceva tufăriș de nu se mai termină. A căuta acul în carul cu fân este mai ușor, din câte pare. În măsura în care ai fost prin pădurile și zonele sălbatice ale Carpaților, prin prăpăstii și desișuri prin care umblă ursul când nu are chef să vadă lumina... dacă ai zburat razant printre bolovani și ai văzut cam cum se comportă aparatele de zbor de variate feluri în realitatea dată de fluxurile concrete de aer, în jeturi și curenți, în vântul care pare mai puternic decât îți închipuiai vreodată... îți dai seama despre ce este vorba. Dacă avionul nu are din start instalat un sistem de tracking (ceva de genul aparatelor montate pe un colar GPS atașat de un urs monitorizat sau un lup din pădure...) care să transmită datele la satelit, de unde se pot downloada... acum întregul circ cu căutările este o muncă a lui Sisif & Onan, în care resursele sunt prădate dar efectul este zero barat.

Operațiunea de căutare arată existența unor structuri statale monstruoase, preocupate de moaște și lipsite de creier... care pe bază de mușchi și carburant plimbă sute de vehicule, implică circa 1.200 de oameni în căutări, dar... efectul este doar simbolic. Acest nou eșec, unul mai mic de data asta... este tot un simbol al dezastrului intelectual... simbol al neputinței, simbol al avionului căzut în Apuseni, al elicopterului din Razelm din care oamenii strigă înainte să moară... al aparatelor de zbor care urmează să se prăbușească în locuri liniștite, cu mult verde, unde victimele nu vor ajunge să fie deranjate ci se vor integra frumos în peisaj.

AUTOR © dr. Peter Lengyel

SURSA:

[Peter Lengyel blog](#)